

Tyven, Tyven, skal du hete!

04 11 2009

Sondags kveld satte vi oss paa et utested i festgaten, Calle Larga. Er det et sted det virkelig kan ta av i Cuenca, saa er det i denne gaten, spesielt under frigjøringsdagen av byen. Smaaapraten gikk paa om hva slags musikk som ville bli spilt av bandet som stod og forberedte seg, og vi konkluderte med at det sannsynlig vis ville bli ukjent spansk pop, og i bestefall reagge! Rett for konserten satte i gang kom hungareren, Daniel, bort til bordet for aa slaa av en prat, og saann han saa ut med six-pence, halvlangt haar, skjegg og solbriller var han selvfølgelig velkommen. Praten sporet fort inn paa musikk og vi alle tre brolte ut i glede da bandet satte i gang med gamle rocke-rytmer fra Elvis´ tid.

Etter konserten tok vi til aa vandre igjennom Cunecas gater, som best kan sammenliknes med en middels fin spansk by. Koselige kolonialbygninger og et ukjent antall kirker i lyseblaatt og rosa. I mellom de mange barene og cafeene traff vi paa en gjeng med ecuadorianske gatemusikanter, og tonen mellom oss traff med en gang. Vi ble staaende seks mann paa gaten mens vi sang og spilte surt helt frem til kl. 04 neste morgen. En uforglemmelig kveld!

Til forskjell fra Norge kan man her i sor-amerika det aa feste! Ogsaa mandag kveld var det fullt trokk i Calle Larga og vi tok turen inn til byen utpaa kveldingen. Etter alle strabasene kvelden for satte vi tidlig kursen mot hotellet. Halveis ble vi stoppet av en kjent stemme som sa paa fransk-engelsk "Norwegians!". Det var franske Adrian som vi motte i Quito sammen med klatre-vennen vaar Aymeric. Det var ikke mye tvil aa spore da vi ble invitert ut igjen, og kl. seks neste morgen maatte vi si oss fornoyde med enda en utrolig natt i Cuenca.

I lopet av oppholdet i Cuenca kom Johannes paa at han hadde glemt pass og bankort paa et hotell i Macas, og situasjonen ble avklart etter en kort telefon med hostellet. Hvordan det er mulig maa gudene vite! Men saken var alikevel at vi maatte ta bussen de syv lange timene tilbake til Macas. Ettersom vi har store problemer med aa ta ut penger telte vi opp vaare siste cent og fikk oss en billett med bussen. Uten serlig sovn natten for og uten noe sovn i natt, paa grunn av en skrikende unge i bussen, ankom vi relativt slitne og utslitte etter syv timer hompende paa bussen.

Uten penger i lommen var det ikke mulighet for frokost og vi satte kursen rett mot hotellet kl. 05.20 i dag tidlig. Det som motte oss var mildt sagt en liten overaskelse. Under hele turen har folk spurt om vi har blitt frastjaalet noe, men nei da, vi er blitt anmeldt for aa vaere tyver istedet. Teorien vi ble servert tidlig i dag er en smule absurd og gaar som følger: "Vi har stjaalet rafting-utstyr fra et annet rom i hotellet, og Johannes har mistet sitt ene bankort inne paa stedet, mens han har glemt alle andre dokumenter i resepsjonen." Derfor har vi uten aa vite det vaert anmeldt for tyveri i 10 000-kroners klassen en ukes tid, vi har vaert sokt etter i provinsen av patruljer og grensepostene til baade peru og colombia er blitt varslet.

Etter aa ha ventet paa at politistasjonen skulle aapne slapp vi endelig inn for aa faa klarhet i situasjonen. Slevom ingen av oss er no serlig stodig i spansk er det utrolig mye man forstaar og faar sagt naar en virkelig maa! Vi ble etter mye diskusjon sendt til noe som tilsvarer den norske forliksraadet. Der satt vi med én ecuadoriansk jurist og mannen som har anmeldt oss for tyveriet, og ingen av dem snakket engelsk. Tydlig og bestemt saa juristen at siden det finnes bevis (Johannes Bankkort) paa aastedet, saa har vi tre valg: 1. Levere tilbake det stjaalne utsyret. 2. Betale for tapet (12 000kr) eller 3. Gaa i fengsel til saken blir satt opp for retten. Etter aa ha provd aa forklare vaar versjon av saken og var fast bestemte paa aa verken betale eller aa gaa i fengsel, ble det etter en stund tilkalt en dommer. Han kom inn i rommet leste anmeldelsen og saa akkurat det samme, og konklusjonen ble at siden vi ikke ville betale maatte Johannes i fengsel. Med en sterk mening om rett og galt reiste Johannes seg opp i frustrasjon og saa "Naa gaar vi til fengselet".

Vaar redning ble da en turistguide vi tilfeldigvis hadde mott ved forrige besok i Macas dukket opp. Han er en av de faa ecuadorianere som virkelig kan engelsk, og det var vel egentlig grunnen til at vi slo av en prat med han i utgangspunktet. Han sa seg villig til aa vaere tolk og vi satte oss ned i stolene igjen. Etter aa ha bombardert dommeren med argumenter som: Vi resier med sykkel uten plass til masse raftingutstyr, vi ompakket syklene i nærmere to timer i resepsjonen i paasyn av to ansatte OG at det er hoyst usannsynlig aa glemme all Id i resepsjonen og et bankort paa aastedet for saa aa vende tilbake for dokumenter som uten problemer kan skaffes paa nytt i ambassaden.

Etter at vaar vennlige tolk, Jorge Avila, oversatte snudde dommeren seg fort og momlet "De er ikke tyvene", og han

tilkalte en advokat til oss, som vi har rett paa. Ettersom eirik ikke hadde glemt igjen sine kort ble han sjekket ut av saken, mens Johannes skrev en respons paa anmeldelsen i samarbeid med advokaten.

Resultatet av diskusjonene er at Johannes er fortsatt mistenkt i saken, men har støtte av dommeren, og kan derfor hente tilbake sine dokumenter og reise avgaarde, saa lenge han er tilgjengelig hvis han blir kontaktet. Vi vandret ut av forlikssalen rimelig trotte og slitne og i og med at vi ikke har spist siden i gaar var vi sultne som ulver. Vi stod da med pengeproblemet igjen, men det loste seg heldigvis relativt tidlig, og vi fikk i oss litt mat. I den tro at det meste var ordnet bestilte vi bussbillett til Quito for i natt, men det synet paa saken endret seg fort. Da Johannes gikk for aa hente ut pass osv fikk han beskjed om aa skaffe en privat advokat som kunne bekrefte at dokumentene virkelig tilhorte Johannes. Problemet ligger da i aa gi detaljer om bankortene som ligge hos politiet da banken ikke kan oppgi detaljer siden kortene er sperret. Dokumentet ble alikvel skrevet og turen gikk tilbake til forliksraadet og Johannes fikk beskjeden om aa møte opp i morgen tidlig og at han kanskje kan faa tingene tilbake. Saa naa faar vi bare sjekke inn paa et hotell og prøve aa avbestille bussbillettene!

Foruten problemene er vi stolte over aa ha klart aa overbevise dommeren om vaar uskyld selvom det var plantet bevis paa aastedet. Vi er ogsaa stolte av aa ikke aa gi etter for presset de kom med ved aa si "Dere kan betale redusert bot, og hvis dere nekter blir det fengsel, massevis av papirarbeid og det vil sannsynligvis bli dyrere enn selve boten". Humoret er det ingenting aa si paa for naa blir det pastamiddag og en fortjent pils! Det blir spennende aa se hva som skjer i morgen! Folg med i neste episode av...!